

דף ז.

עין משפט א

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ה

וּמַחֲשִׁבִין עַל דְּבַר הָעוֹמֵד לְאִבּוֹד* אוֹ עַל דְּבַר הָעוֹמֵד
 לְשִׁרְפָּה. הַמְחַשֵּׁב בְּאַחַת מֵאוֹתָן אַרְבַּע הָעֲבוֹדוֹת אוֹ
 בְּכֻלָּן. לֶאֱכַל דְּבַר שְׂאִין דִּרְכוֹ לְאֲכִילָה אוֹ לְהַקְטִיר דְּבַר
 שְׂאִין דִּרְכוֹ לְהַקְטֵרָה. בֵּין בְּמַחֲשֶׁבֶת הַמָּקוֹם בֵּין
 בְּמַחֲשֶׁבֶת הַזְּמַן. הַזֵּבַח כָּשֶׁר. כִּיצַד. חָשַׁב לְשִׁתּוֹת מַדָּם
 הַזֵּבַח אוֹ לֶאֱכַל מֵאִימוֹרָיו אוֹ מִן הַקֶּמֶץ וּמִן הַלְּבוֹנָה.
 בַּחוּץ אוֹ לְמַחֵר. אוֹ שֶׁחָשַׁב לְהַקְטִיר מִכָּשֶׁר הַזֵּבַח אוֹ
 מִשִּׁירֵי הַמִּנְחָה בַּחוּץ אוֹ לְמַחֵר. הֵרִי הַזֵּבַח כָּשֶׁר. וְכֵן אִם
 חָשַׁב לֶאֱכַל אוֹ לְהַקְטִיר מִן הָעוֹר וּמִן הָעֲצָמוֹת וְהַגִּידִין
 וְהַמָּרְק אוֹ הָאֶלֶל וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. בֵּין בְּמַחֲשֶׁבֶת זְמַן בֵּין
 בְּמַחֲשֶׁבֶת מָקוֹם. הַזֵּבַח כָּשֶׁר. וְכֵן אִם חָשַׁב לֶאֱכַל מִפְּרִים
 וּשְׂעִירִים הַנְּשָׂרְפִין בַּחוּץ אוֹ לְמַחֵר הֵרִי הֵן כָּשֶׁרִים. וְכֵן
 כָּל כִּיּוֹצֵא בְּזֶה:

א. כסף משנה ומ"ש ומחשבין על דבר העומד לאיבוד או לשריפה. בפ"ק דמעילה (דף ז'):
 המחשב באחת מאותן ארבע העבודות וכו' עד הזבח כשר. גם זה שם במשנה. ומה שכתב
 כיצד חשב לשתות מדם הזבח וכו'. בפרק הקומץ רבה (דף י"ז): תניא השוחט את הזבח
 לשתות מדמו למחר וכו' כשר. ומה שכתב וכן אם חשב לאכול מפרים ושעירים הנשרפים וכו'.
 בפ"ג דזבחים (דף ל"ה) חישב באכילת פרים ובשריפתן לא עשה ולא כלום. וצריך טעם
 למה השמיט מלכתוב דה"ה אם חשב לשרפן למחר שהם כשרים:

עין משפט ב הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ד ה"ז

וְאֵלוֹ דְבָרִים שְׂאִינָן רְאוּיִין לֹא לְאֶכִילָה וְלֹא לְהִקְטָרָה .
 בְּשֵׁר חֲטָאת הַנְּשָׁרְפֶת. וְהָעוֹר שֶׁל בְּהֵמָה כָּלוּ חוּץ מֵעוֹר
 הָאֵלֶיהָ שֶׁהוּא [רְאוּי] לְאֶכִילָה. אָבֵל הַמּוֹרָאָה וְהוּא
 הַקְרוֹם הַדֶּק הַדָּבֵק בְּעוֹר וּמְבַדִּיל בֵּינוֹ וּבֵין הַבֶּשֶׂר אֵינוֹ
 רְאוּי לְאֶכִילָה. וְכֵן הָעֲצָמוֹת וְהַגִּידִים וְהַקְרָנִים וְהַטְּלָפִים.
 וְהַנוּצָה שֶׁל עוֹף וְהַצְּפָרְנִים וְהַחֲרָטִם שֶׁלוֹ וְרֹאשֵׁי אֲגַפִּיִּים
 וְרֹאשׁ הַזָּנָב. אֲפֵלוּ מְקוֹמוֹת הָרַפִּים מְכָל אֵלוֹ הַדְּבוּקִים
 בַּבֶּשֶׂר שֶׁאֵלוֹ יַחְתְּכוּ מִן הַחַי יְבַצְבֵּץ הַדָּם וַיֵּצֵא הוֹאֵיל
 וַאֲיִנָּן חֲשׁוּבִין נִקְרָאִים דְּבַר שְׂאִינָן רְאוּי לְאֶכִילָה לְעֵנִין
 הַקְרָבָנוֹת. וְכֵן הַמָּרְק וְהַתְּבָלִין וְהַשְּׁלִיל וְהַשְּׁלִיא וּבִיצַת

ב. כסף משנה ומ"ש ואלו שאינם ראויים לא לאכילה ולא להקטרה בשר חטאת הנשרפת. זה פשוט דלא מיקרי ראוי להקטרה אלא דבר הנקטר ע"ג המזבח בלבד. ומ"ש והעור של בהמה כולו חוץ מעור שתחת האליה הוא ראוי לאכילה. בפרק שני דזבחים (דף כ"א) אמרינן דעור שתחת האליה ראוי למאכל אדם. ומ"ש אבל המוראה בפרק ג' דזבחים (דף ל"ה) מני בברייתא מוראה בהדי הנך דאין מפגלין ולא מתפגלין מפני שאינם ראויים לא למאכל אדם ולא למאכל מזבח. ומה שפירש בו רבינו שהוא הקרום הדק הדבק בעור ומבדיל בינו ובין הבשר אפשר שפירש כן מפני שהוא שם בברייתא סמוך לאלל. ומ"ש וכן העצמות והגידים והטלפים. משנה שם בפרק ג' דזבחים. ומ"ש והנוצה של עוף. משנה בפ"ק דטהרות דאינה מצטרפת לטומאה. ומה שכתב והצפרניים והחרטום. שם במשנה החרטום והצפרניים מטמאין ומיטמאים ומצטרפין ובפ' העור והרוטב (דף קכ"א) מקשה חרטום עץ בעלמא הוא ומוקי לה בחרטום תחתון של עליון ופירש"י קליפת רצועה דקה יש בתוך הפה דבוקה לחרטום עליון לארכו וצפרניים מוקי לה במקום שמובלעים בבשר. ומה שכתב וראשי גפיים וראש הזנב. גם זה שם וכת"ק ולא כר' יוסי דאמר התם דמצטרפין לטומאה שכן מניחים בפטומות. ומ"ש אפילו מקומות הרכים מכל אלו הדבוקים בבשר וכו'. נתבאר במ"ש בסמוך דמוקי בגמרא הא דקתני צפרניים מצטרפים במקום שמובלעים בבשר משמע דראשי גפיים וראשי הזנב דקתני אינם מצטרפין אפי' במובלעין בבשר נמי קאמר דאינם מצטרפין. ומ"ש וכן המרק והתבלין והשליל והשלילא וביצת העוף והבשר שפולטתו הסכין בשעת הפשטן וכו'. משנה בפ' ג' דזבחים (דף ל"ז):

הָעוֹף וְהַבֶּשֶׂר שֶׁפִּלְטָתוֹ הַסֶּכִּין בְּשַׁעַת הַפֶּשֶׁט וַיִּשְׁאֶר
מִדְּבַק בְּעוֹר וְהוּא הַנֶּקְרָא אָלָל. כָּל אֵלוֹ אֵינָן חֲשׂוּבִין
לְעִנְיַן מַחְשֶׁבֶת הַקְּרָבָנוֹת וְהָרִי הֵן כְּדָבָר שֶׁאֵין רְאוּי
לְאֶכִילָה:

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ד ה"ח

הָאָלָל בֵּין שֶׁפִּלְטָתוֹ חִיָּה בֵּין שֶׁפִּלְטָתוֹ סֶכִּין אֵינוֹ מְצַטְרֵף
לְכִזְיֹת. וְאִם כָּנְסוֹ וְהָיָה בּוֹ כְּזֵית מְטֵמָא:

ג. כסף משנה האלל בין שפלטתו חיה וכו'. במשנה בראש פרק העור והרוטב מני אלל בהדי הנך דאין מצטרפין לטמא טומאת נבילות ומסיים בה רבי יהודה אומר האלל המכונס אם יש בו כזית במקום אחד חייב עליו ופירש"י המכונס הנאסף במקום אחד דהואיל ואחשביה לא בטיל וחשיב הבשר נבילה וחייב עליו אם נגע ונכנס למקדש או אכל קדש ובגמרא (דף קכ"א) מאי אלל ר"י אמר מרטקא ר"ל אמר בשר שפלטתו סכין וכו' ת"ש רבי יהודה אומר האלל המכונס אם יש בו כזית במקום אחד חייבין עליו אמר רב הונא והוא שכנסו בשלמא למ"ד בשר שפלטתו סכין היינו דכי איכא כזית מיחייב אלל למ"ד מרטקא כי איכא כזית מאי הוי עץ בעלמא הוא אליבא דרבי יהודה כ"ע לא פליגי כ"פ אליבא דרבנן ופירש"י והוא שכנסו וכו' אבל מתכנס מאליו כגון על ידי תינוקות שלא במתכוון לא: וכתב הראב"ד ואם כנסו והיה בו כזית א"א לא נהיר דכי מעיינת בשמעתיא וכו'. טעמו דרבי יהודה יחידאה הוא ולית הלכתא כוותיה והיאך פסק רבינו כמותו. ומ"ש ורבי יהודה גופיה אליבא דרבי ישמעאל קמיירי היינו לומר דבההוא פירקא (דף קכ"ד) תנן עור שהיו עליו כשני חצאי זיתים מטמא במגע אבל לא במשא דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר לא במגע ולא במשא וכו' מפני שהעור מבטלן ומסיק בגמרא דלרבי ישמעאל בין פלטתו חיה בין פלטתו סכין אין העור מבטלו ואמרינן בגמרא דרב הונא דאמר והוא שכנסו כרבי ישמעאל וכיון דקי"ל הלכה כר"ע מחבירו ה"ל הא דרבי יהודה דלא כהלכתא. וליישב דעת רבינו י"ל דמשמע לרבינו דכיון דרב הונא מפרש דברי ר' יהודה אלמא ס"ל דהלכתא כוותיה ואין זה כדאי דהא אפשר דמפרש מילתיה דרבי יהודה לאו משום דהלכתא כוותיה אלא למשמע מיניה לרבנן דאפילו בשכנסו פליגי ועוד דאיתא בגמרא (דף קכ"א ע"ב) אמר רב הונא שני חצאי זיתים שישנן ע"ג העור העור מבטלן ומסיק בגמרא דלר"ע קאמר לאשמועינן דאפילו בפלטתו חיה סבר ר"ע דהעור מבטלן והשתא איכא למימר כיון דרב הונא אמר מימריה אליבא דר"ע אלמא דהלכתא כוותיה וטפי הוה עדיף למסמך על האי מימרא דרב הונא דאיתא כר"ע דהלכה כמותו מחבירו מלמיסמך אאיך מימרא דאיתא

עין משפט ג הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ז

אָבֵל אִם חָשַׁב בְּדַבָּרִים אַחֲרֵים חוּץ מֵאֱלוֹ. כְּגוֹן שֶׁחָשַׁב
בְּשַׁעַת הַפֶּשַׁט אוֹ בְּשַׁעַת נְתוּחַ אוֹ בְּשַׁעַת הוֹלָכַת אֵימורֵין
לְמִזְבֵּחַ. אוֹ בְּשַׁעַת בְּלִילַת הַמִּנְחָה אוֹ בְּשַׁעַת הַגְּשָׁתָה.
וְכִיּוֹצֵא בְּדַבָּרִים אֲלוֹ. אֵין אוֹתָהּ הַמַּחְשָׁבָה מוֹעֵלַת כָּלוּם.
בֵּין שְׁהִיתָה מַחְשָׁבַת שְׁנוּי הַשֵּׁם בֵּין מַחְשָׁבַת הַמָּקוֹם בֵּין
מַחְשָׁבַת הַזְּמַן:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעילה פי"ג ה"א

קְדָשֵׁי מִזְבֵּחַ שְׁמֵתוֹ יִצָּאוּ מִיָּדֵי מְעִילָה דְּבַר תּוֹרָה. אָבֵל
מוֹעֵלִין בָּהֶן מְדַבְּרֵי סוּפְרִים. וְכֵן אִם נִפְסְלוּ בְּדַבָּרִים

כרבי ישמעאל דפליג אר"ע וכרבי יהודה דפליג ארבנן וע"ק שרבינו לקמן בסמוך פסק כר"ע ולכך נראה לומר שסובר רבינו דר"י כר"ע נמי אתי דע"כ לא טיהר ר"ע אלא כשעודם בעור אבל אם כנסו טמא דליכא למימר ביה העור מבטלו כיון שעכשיו אינו בעור ואע"ג דבגמרא לא משמע הכי דאהא דאמר רב הונא שני חצאי זיתים שישנן ע"ג העור העור מבטלן קאמר ת"ש רבי יהודה אומר האלל המכונס וכו' עד ורב הונא דאמר כר"ע איכא למימר דאה"נ דהוה מצי למימר דלא שייכא פלוגתא דרבי ישמעאל ור"ע בדרבי יהודה דהתם בעודם בעור ודרבי יהודה שכנסו ואינו בעור אפילו ר"ע מודה אלא שהשיב לו לפי דרכו שלא היה מחלק בין עודם בעור לכנסו ואינו בעור וכיון שחילוק זה מסתבר טעמיה נראה לרבינו לחלק בכך ומ"מ עדיין הקושיא הראשונה במקומה עומדת למה פסק כרבי יהודה דיחידאה הוא וצ"ל דטפי משמע דרב הונא סבר דהלכה כרבי יהודה כיון דאמר מילתיה אליביה דאי למשמע מיניה לרבנן טפי עדיף למימר על מלתייהו דרבנן והאלל אמר רב הונא אע"פ שכנסו שלא היה מאריך בכך יותר מהשתא כי אמרה על רבי יהודה הילכך ודאי דסבר על רב הונא דהלכה כרבי יהודה:

ד. כסף משנה קדשי מזבח שמתו וכו'. מימרא דר"י בפ"ג דמעילה (י"ב) ובריש מעילה שם. ואיכא למידק אמאי נקט רבינו קדשי מזבח הא ר"י קדשים סתם נקט. וי"ל דלרבנותא נקט קדשי מזבח וכ"ש קדשי בדק הבית ועוד משום דבהאי פירקא עסיק בדיני קדשי מזבח מש"ה פתח בהו. ומ"ש וכן אם נפסלו בדברים שיפסלו בהם הקרבנות מועלים בהם מד"ס בד"א בשלא היה להן שעת היתר לאכילת כהנים וכו' כיצד קדשי קדשים שנפסלו קודם שיגיע הדם למזבח כהלכתן כגון ששחטן בדרום אע"פ שקיבל בצפון וכו' עד שהרי לא

שִׁיפְסֹלוּ בְּהֵן הַקָּרְבָּנוֹת שְׂכָבָר בְּאַרְנוּם מוֹעֲלִין בְּהֵן
מִדְּבָרֵי סוּפְרִים. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּשֵׁלָא הִיא לְהֵן
שְׁעַת הֵתֵר לְאַכִּילַת כֹּהֲנִים. אָבַל אִם הִיא לְקֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים

היה להם שעת היתר. משנה בריש מעילה קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלים בהם שחטן בדרום וקיבל דמן בצפון וקיבל דמן בדרום שחט ביום זורק בלילה שחט בלילה וזרק ביום או ששחטן חוץ לזמנן וחוץ למקומן מועלים בהם כלל אמר ר' יהושע כל שהיה לה שעת היתר לכהנים אין מועלים בה וכל שלא היה לה שעת היתר לכהנים מועלים בה אי זו היא שהיה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת ושיצאת ואי זו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקיבלו פסולים וזרקו את דמה. ומ"ש רבינו או שזרקוהו פסולים אע"פ שקיבלוהו כשרים. שם נחלקו חזקיה ור"י אי סגי בנראה לזריקה דהיתר זריקה שנינו או בעי שעת היתר אכילה דחזקיה סבר היתר זריקה סגי הילכך כל שנתקבל הדם שלא בהכשר סגי להוציא מידי מעילה ור"י סבר דלא אלא שיזרק בהכשר ויותר באכילה ופסק רבינו כר"י מפני ששם הביאו כמה ראיות לדבריו ואע"ג דשנינהו חזקיה שינויי דחיקי ניהו ועוד דסוגיא דפי"ב דמנחות כר"י רהטא. ובגמ' אתמר עלו מהו שירדו רבה אמר אם עלו ירדו רב יוסף אמר אם עלו לא ירדו אליבא דר' יהודה לא תיבעי לך דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו כי פליגי אליבא דר"ש וכו' תנן קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהם בשלמא לרב יוסף ניחא אלא לרבה קשיא מאי מועלים בהם מדרבנן ואע"ג דהא דאוקימנא מתני' דקתני מועלין בהם מדרבנן אליבא דרבה הוא משמע דלרב יוסף מועלין בהם מדאורייתא ובמסקנא בגמרא אסיקנא לרבה בתובתא והוי משמע לכאורה דכיון דהלכה כרב יוסף ולדידיה מועלין דקתני מתני' הוי דאורייתא הכי נקטינן כי דייקנן בה נקטינן דמועלים בהם דקתני מתני' היינו מדרבנן משום דהא דאוקימנא מתני' דמועלין בהם היינו מדרבנן לרבה אבל לרב יוסף הוי מדאורייתא היינו אליבא דר"ש אבל לר' יהודה הא אמרינן דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו וא"כ אין מועלין בהם מדאורייתא וכיון דקי"ל הלכה כר' יהודה לגבי ר"ש כל שלא היה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה אלא מד"ס. ומ"ש או שיצא הבשר והדם כולו. נ"ל שט"ס יש כאן וצריך להגיה או שיצא הדם והבשר כולו דגרסינן בפ"ק דמעילה (דף ו' וז') אמר ר' יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתו אבל יצא כולו לא, ופירש"י שיצא מקצת הבשר ולא יצא כולו דמיגו דמהניא זריקה למקצת שבפנים מהני נמי לההוא מקצת שיצא אבל יצא כולו לא וכו' דכמו דליתיה לבשר דמי אמר רב פפא לא אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא אלא שיצא בשר אבל יצא דם אין זריקה מועלת ליוצא ותניא כוותיה משמע בהדיא דדם אפי' יצא מקצתו אין זריקה מועלת דהא בשר אין זריקה מועלת בו אלא ביצא מקצתו ובההוא גוונא אמר דבדם אין זריקה מועלת. ומ"ש או שיצא מקצת הבשר קודם זריקת דמים וכו' שהרי היה לו שעת היתר לאכילה. כלומר ואח"כ זרק הדם וכמ"ש לעיל בסמוך דזריקה מועלת כשיצא מקצת הבשר:

הַנְּאֻכְלִים שְׁעַת הַתָּר וְאַחַר כֶּף נִפְסְלוּ וְנֶאֱסְרוּ בְּאֲכִילָה
הוֹאִיל וְהִתְרוּ שְׁעָה אַחַת אֵין מוֹעֲלִין בְּאוֹתוֹ דְּבַר שְׁהִיָּה
רְאוּי לְאֲכִילָה כְּמוֹ שְׂבֵאֲרָנוּ. כִּי־צַד. קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁנִפְסְלוּ
קָדָם שְׁיִגִיעַ הַדָּם לְמִזְבֵּחַ כְּהִלְכָתָן כְּגוֹן שְׁשַׁחֲטָן בְּדָרוֹם
אֶף עַל פִּי שְׁקִבֵּל בְּצַפּוֹן אוֹ שְׁשַׁחֲטָן בְּצַפּוֹן וְקִבֵּל בְּדָרוֹם.
אוֹ שְׁשַׁחֲטָן בְּיּוֹם וְזָרַק בְּלִילָה אוֹ שְׁשַׁחֲטָן בְּלִילָה וְזָרַק
בְּיּוֹם. אוֹ שְׁעִשְׂאָן בְּמַחְשֶׁבֶת הַזְּמַן אוֹ בְּמַחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם.
אוֹ שְׁקִבְלוּ הַפְּסוּלִין אֶת דָּמָן אֶף עַל פִּי שְׁזָרְקוּהוּ כְּשָׂרִים.
אוֹ שְׁזָרְקוּהוּ פְּסוּלִין אֶף עַל פִּי שְׁקִבְלוּהוּ כְּשָׂרִים. אוֹ
שְׁיִצָּא הַדָּם וְהִבְשֵׁר כָּלוּ קָדָם זְרִיקַת הַדָּם. אוֹ שְׁלַן הַדָּם.
בְּכָל אֵלוֹ מוֹעֲלִין בְּכֻלָּן לְעוֹלָם שְׁהָרִי לֹא הִיָּה לָהֶן שְׁעַת
הַתָּר. אֲבָל אִם הִגִיעַ הַדָּם לְמִזְבֵּחַ כְּמִצְוֹתוֹ וְאַחַר כֶּף לָן
הִבְשֵׁר אוֹ הָאִימורִין. אוֹ שְׁנִטְמָא הִבְשֵׁר אוֹ הָאִימורִין. אוֹ
שְׁיִצָּא הִבְשֵׁר אוֹ הָאִימורִין לַחֹוץ. אוֹ שְׁיִצָּא מִקְצַת הִבְשֵׁר
קָדָם זְרִיקַת דָּמִים. בְּכָל אֵלוֹ וְכִי־יִצָּא בָּהֶן אֵין מוֹעֲלִין
בְּשָׂר בְּשָׂרָן שְׁהָרִי הִיָּה לוֹ שְׁעַת הַתָּר לְאֲכִילָה כְּמוֹ
שְׂבֵאֲרָנוּ:

דף ז:

עין משפט א

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג הי"ג

הַפְּרִישׁ שְׁנֵי אֲשָׁמוֹת לְאַחֲרֵי־וְשַׁחֲט אֶת שְׁנֵיהֶם וְקָדַם
וְהֶעֱלָה אִימּוּרִים שֶׁל אֶחָד מֵהֶם קֹדֶם זְרִיקָה הָרִי אֵלּוֹ
יָרְדוּ:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ב

כָּל קֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים מוֹעֲלִין בָּהֶן וּמִשְׁהֻקְדָּשׁוֹ עַד שִׁזְזָרְק
הֶדֶם. נִזְרַק הֶדֶם מוֹעֲלִין בָּהֶן בְּדָבָר שֶׁכָּלוּ לְאֲשִׁים עַד
שִׁשְׁרָף וַיֵּצֵא לְבֵית הַדֶּשֶׁן וְאִין מוֹעֲלִין בְּדָבָר הַנֶּאֱכָל כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְנוֹ:

ה. כסף משנה הפריש שני אשמות לאחריהם ושחט את שניהם וכו' הרי אלו ירדו. בסוף פרק
קמא דמעילה (דף ז') אילו הפריש שתי אשמות לאחריהם ושחט את שניהם וקדם
והעלה אימורים של אחד מהם קודם זריקה אי אתה מודה שאם עלו ירדו. ופירש"י לאחריהם
שאם יאבד אחד מהם שיתכפר באחר והאי דנקט שני אשמות וכ"ש שתי חטאות דחטאת
חמירא קדושתה מאשם. ושחט את שניהם וקדם והעלה אימורים של אחד מהם קודם זריקה
ואח"כ זרק הדם ואשם שלא קרבו אימורים אי אתה מודה שאם עלו באותן אימורים שירדו
דזריקת דם דאידיך לא מהניא להני אימורים דלאו דידיה משום דמגופא אחרינא נינהו עכ"ל.
וכתב הראב"ד והוא שזורק דם האחר וכו'. ומבואר הוא בדברי רש"י שכתבתי ואין מזה
השגה על רבינו שלא כתבו שהוא העתיק דברי הגמרא כמנהגו:

ו. כסף משנה כל קדשי קדשים מועלים בהם וכו' עד מועלים בו והוא בבית הדשן. משנה
בפרק ב' דמעילה (דף ט')

ח ואלו דברים שאין חייבין עליהן משום פגול לעולם. הקמץ. והלבונה. והקטרת. והדם.
והזין. בין זין הבא עם הנסכים בין זין הבא בפני עצמו. ומנחות הנשקפות כלן שהרי אין
להם קמץ להתיירן. כגון מנחת פהנים ומנחת נסכים ובשר חטאות הנשקפות. ולוג שמן של
מצרע. ואם תאמר והלא דם האשם מתירו. אינו תלוי בו שהרי אדם מביא אשמו היום ולוג
אחר כמה זמנים כמו שיתבאר במקומו:

עין משפט ג הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ח ה"ז

אין חייבין כרת אלא על אכילת דברים שהתרו בין לאדם בין למזבח. אבל אם אכל מן המתיר עצמו אינו חייב כרת אלא לוקה כאוכל פסולי המקדשין שאין בהם פגול. כיצד. מנחה שנתפגלה. האוכל כזית משיריה במזיד חייב כרת. אבל אם אכל מן הקמץ שלא או מן הלבונה אינו חייב כרת. לפי שהן הן המתירים את השירים לאדם. וכן זבח שנתפגל. האוכל כזית מבשרו או מאימוריו או מבשר העולה חייב כרת. אבל אם אכל כזית מן הדם אינו חייב עליו משום פגול. שהדם מתיר את האימורין לקרב למזבח והאימורין מתירין את הבשר לאדם. ודם העולה מתיר בשירה למזבח. ודם חטאת העוף מתיר בשירה לכהנים. ודם עולת העוף מתיר בשירה למזבח. ודם חטאות הנשרפות מתיר אימוריהם למזבח. לפיכך חייבין על אימוריהן משום פגול. הקמץ והלבונה מתירין השירים לכהנים. שני כבשי עצרת מתירין שתי הלחם לכהנים. וכן שני בזיכי

ז. כסף משנה (ז-ח) אין חייבין כרת אלא על אכילת דברים שהותרו וכו' עד והקטורת והדם. בפרק ב"ש (דף מ"ג) משנה. ומה שכתב והיין בין יין הבא עם הנסכים בין יין הבא בפני עצמו. שם במשנה גבי אלו דברים שאין חייבין עליהם משום פגול תני והנסכים הבאים בפנ"ע דברי ר"מ וחכ"א אף הבאים עם הבהמה ופסק כחכמים. ומ"ש ולוג שמן של מצורע. שם במשנה ר"ש אומר אין חייבין עליו משום פיגול ור"מ אומר חייב עליו משום פיגול שדם האשם מתירו ופסק כר"ש דמיקל דלית לן לחיובי מספיקא ועוד דמסתבר טעמיה כמו שביאר רבינו בסמוך. ומ"ש וא"ת והלא דם האשם מתירו אינו תלוי בו וכו'. בפ"ב דמנחות (דף ט"ו):

לְבוֹנָה מִתִּירִין לָחֶם הַפָּנִים לְכַהֲנִים. אָבֵל דְּבָרִים שְׂאִין
 לָהֶם מִתִּירִין כְּגוֹן בֶּשֶׂר חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת וּמִנְחוֹת
 הַנְּשָׂרְפוֹת אֵינָן מִתְּפַגְּלִין לְעוֹלָם:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"א

קִדְּשִׁים קָלִים אֵין מוֹעֲלִין בָּהֶן עַד שְׂיִזְרֹק הַדָּם. נִזְרֹק
 הַדָּם מוֹעֲלִין בְּאִימורֵיהֶן עַד שְׂיִצְאוּ לְבֵית הַדֶּשֶׁן שְׁהָרִי
 הֵן לְאֲשִׁים וְאֵין מוֹעֲלִין בְּדָבָר הַנֶּאֱכָל כְּמוֹ שְׂבֵאֲרָנוּ.
 אֶפְלוּ הֶעֱלָה הָאִימורִין שְׁלָהֶן לְמִזְבֵּחַ קֹדֶם זְרִיקָה אֵין
 מוֹעֲלִין בָּהֶן עַד שְׂיִזְרֹק הַדָּם. הוֹצִיא אִימורֵיהֶן לַחוּץ קֹדֶם
 זְרִיקָה אֵין מוֹעֲלִין בָּהֶן עַד שְׂיִזְרֹק הַדָּם. נִזְרֹק הַדָּם אַף
 עַל פִּי שְׂעֵדִין הֵן בַּחוּץ וְלֹא הֶחֱזִירָן מוֹעֲלִין בָּהֶן.
 שְׁהִזְרִיקָה מוֹעֲלָת לִיוֹצֵא בֵּין לְהַקֵּל בֵּין לְהַחֲמִיר:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ח ה"ז

עיין לעיל עין משפט ג

ח. כסף משנה קדשים קלים אין מועלים בהם וכו'. משנה בפרק קמא דמעילה (דף ו'). ומה
 שכתב ואין מועלין בדבר הנאכל. נתבאר בפרק שקודם זה. ומה שכתב אפילו העלה אימורים
 שלהם למזבח קודם זריקה אין מועלין בהם עד שיזרוק הדם. פרק המזבח מקדש (דף פ"ה):
 הוציא אימוריהם לחוץ וכו'. משנה בפירקא קמא דמעילה אימורי קדשים קלים שיצאו לפני
 זריקת דמים ר"א אומר אין מועלין בהם וכו' רבי עקיבא אומר מועלין בהם ואמרינן בגמ'
 דר"ע סבר אפי' זריקה שלא כתקנה מייתי לידי מעילה וידוע דהלכה כר"ע. ומ"ש שהזריקה
 מועלת ליוצא בין להקל בין להחמיר היינו לומר דאימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת
 דמים כשיזרק הדם מועלים בהם ובשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים כשיזרק הדם
 אין מועלין בו וכדתנן בפ"ק דמעילה אליבא דר"ע:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל"ב

עין משפט ו

בְּשֵׁר קְדָשִׁים קָלִים טְשִׁיֵּצָא חוּץ לְעֶזְרָה קֹדֶם זְרִיקַת דָּמִים.
אִף עַל פִּי שְׁנֵזֶרֶק הַדָּם וְהַבֶּשֶׂר בַּחוּץ הַזֶּבַח כְּשֵׁר מִפְּנֵי
שְׁסוּף הַבֶּשֶׂר לְצֵאתוֹ. וְהִזְרִיקָה מוֹעֵלֶת לִיּוֹצֵא לְשֶׁרְפוֹ אֲבָל
לֹא לְאֲכָלוֹ:

ט. כסף משנה בשר קדשים קלים וכו'. בזבחים פרק כל התדיר (דף צ') פלוגתא דרבי יוחנן ור"ל ופסק כר' יוחנן וכן היא ג"כ פלוגתא דר' אליעזר ור"ע ופסק כר"ע. ומ"ש והזריקה מועלת ליוצא לשרפו אבל לא לאכלו. בספ"ק דמעילה (דף ז'): כי אמר ר' עקיבא זריקה מועלת ליוצא לשריפה אבל לאכילה הוא דלא מרצה. ופירש"י דלהכי מהניא ליה זריקה שאינו נשרף לאלתר כפסולים אלא עד שתעובר צורתו: כתב הראב"ד א"א לא ידעתי מהו זה וכו'. כלומר דהשתא מהדר רבינו למ"ש לעיל או שיצא חוץ לעזרה לא יזרוק הדם ואם זרק הורצה וקאמר דלא הורצה אלא להעלותו על גבי המזבח אבל לא לאכלו וה"ה לבשר קדשים קלים שיצא חוץ לחומת ירושלים שאם זרק הדם הורצה לשרפו אבל לא לאכלו, וכתב שדבריו מבולבלים שהכניס דין בשר קדשים קלים שיצא חוץ לעזרה בין הדבקים וכך ה"ל לכתוב ואם זרק הורצה וה"ה לבשר קדשים קלים שיצא חוץ לחומת ירושלים ואח"כ ה"ל לכתוב דין בשר קדשי קדשים שיצא חוץ לחומת העזרה. ואני אומר שטעמו של רבינו שבתחלה כתב דין בשר קדשי קדשים שיצא חוץ לעזרה (ואח"כ כתב דין בשר קדשים קלים שיצא חוץ לעזרה) ואח"כ כתב דין בשר שיצא חוץ למחיצתו קודם זריקה דהיינו בשר קדשי קדשים חוץ לעזרה ובשר קדשים קלים חוץ לחומת ירושלים שהזריקה מועלת בהם לשרפו אבל לא לאכלו: